

LỜI TUYÊN XƯƠNG: TÔI TIN VÀO SỰ SỐNG LẠI

... Tôi là góa phụ. Chồng tôi qua đời sau cơn bệnh thần kinh kéo dài 4 năm rưỡi. Trước đó tôi vẫn tin tưởng tình yêu sẽ trở lại sau cơn bệnh. Nhưng rồi, cái chết xuất hiện với tất cả đau khổ và khó khăn đi kèm.

Sau cái chết thảm thương của chồng, tôi cũng rơi vào tình trạng khủng hoảng tinh thần. Thế nhưng tôi tự nhủ:

- Vì lòng trung tín với những gì đã sống trong hôn nhân, mình không có quyền buông xuôi trước thử thách. Vì tình yêu đối với chồng, mình phải cố gắng tìm kiếm phương thế giúp đứng vững.

Thời gian này, tình cờ tôi khám phá ra phong trào "Hy vọng và Sự Sống". Cuộc khám phá là cánh cửa giúp tôi thoát nạn!

Một ngày, khi tham dự một cuộc họp, tôi bắt gặp tờ giới thiệu phong trào có kèm theo số điện thoại. Sau đó ít lâu, vì không thể chịu nổi cảnh cô đơn, tôi quay số điện thoại và bên kia đầu dây, một giọng nói dịu dàng trệu mến vang lên. Người trả lời điện thoại để yên cho tôi bày tỏ nỗi niềm, trút bỏ mọi u-uẩn trong lòng. Tôi nói và nói thật lâu, thật nhiều, vì thấy có người biết lắng nghe mình nói.

Sau lần điện thoại "cứu sống" đó, tôi điện thoại thêm nhiều lần nữa. Rồi tôi quyết định ghi tên gia nhập vào một nhóm nhỏ của phong trào. Phong trào "Hy Vọng và Sự Sống" quy tụ những người cùng cảnh góa bụa, quả đã đáp ứng nhu cầu của tôi. Tôi tìm được sức mạnh, niềm tin và niềm hy vọng để tiếp tục đi hết quãng đời còn lại.

Thời gian đầu của những ngày góa bụa, phần đông chúng tôi bị đè bẹp bởi đờn đau của cuộc tử biệt và những khó khăn trước mắt phải vượt qua. Không phải niềm vui phục sinh đang thôi thúc tâm hồn chúng tôi nhưng là kinh nghiệm đắng cay của cái chết, và đôi khi, của tuyệt vọng. Vậy thì làm thế nào để có thể hy vọng vào một cái gì đó, trong khi tất cả xem ra đều đổ vỡ, tan nát???

Chính lúc này, ngay giữa lòng sầu khổ đắng cay lại nảy sinh niềm hy vọng! Đặc biệt khi chúng tôi gặp được một vòng tay rộng mở, một cử chỉ thân thiện, hay một nơi chốn để gặp gỡ và trao đổi. Tất cả là dấu chỉ Tình Yêu bao la của THIÊN CHÚA đối với loài người.

Ngoài ra tôi sống mối hiệp thông với hiền phụ quá cố. Trong lúc chán nản, tôi than thở với chàng:

- Anh đang ở trên trời, gần bên tòa Chúa, xin anh hãy giúp em!

Nhờ mối hiệp thông này, tôi dần dần khám phá ra sự hiện diện trong sự vắng mặt. Đối với tôi, chồng tôi trở thành trung gian giữa tôi và THIÊN CHÚA. Tôi xin chồng tôi cầu bầu cho tôi bên tòa Chúa.

Qua kinh nghiệm cái chết của chồng, niềm tin của tôi vào sự sống lại và vào cuộc sống đời sau được củng cố. Đức Chúa GIÊSU KITÔ Phục Sinh trở thành trung tâm điểm cuộc đời tôi. Ngài là bạn đường trung tín. Ngài dẫn dắt tôi đi qua những chặng đường đau buồn và đầy khó khăn. Hay nói đúng hơn, Ngài chính là Đường Đi là Sự Thật và là Sự Sống.

Lòng sùng mộ kính mến Đức Mẹ MARIA cũng giúp tôi tìm thấy lòng tin tưởng, can đảm tiến bước trên con đường "hy vọng và sự sống". Phải thành thật thú nhận rằng, ban đầu, lòng tôi kính mến Đức Mẹ MARIA rất vụng về. Đó là thời gian đầu sống cảnh góa bụa. Đêm đêm - vì không thể chợp mắt - tôi lẩm nhẩm đọc đi đọc lại kinh Kính mừng MARIA đầy ơn phước .. Tôi đọc để vờ về giấc ngủ, thế thôi! Nhưng Đức Mẹ MARIA nhân lành lại dùng phương thế vụng về này để kéo tôi đến cùng Đức Mẹ và nhất là,

đến với Đức Chúa GIÊSU KITÔ, Con Dấu Ái của Mẹ.

Chứng từ của bà Geneviève Caudrelier, người Pháp.

... "Vậy, một khi đã được nên công chính nhờ Đức Tin, chúng ta được bình an với THIÊN CHÚA, nhờ Đức GIÊSU KITÔ, Chúa chúng ta. Vì chúng ta tin, nên Đức Chúa GIÊSU đã mở lối cho chúng ta vào hưởng ân sủng của THIÊN CHÚA, như chúng ta đang được hiện nay; chúng ta lại còn tự hào về niềm hy vọng được hưởng vinh quang của THIÊN CHÚA. Nhưng không phải chỉ có thế; chúng ta còn tự hào khi gặp gian truân, vì biết rằng: ai gặp gian truân thì quen chịu đựng; ai quen chịu đựng, thì được kể là người trung kiên; ai được công nhận là trung kiên, thì có quyền trông cậy. Trông cậy như thế, chúng ta sẽ không phải thất vọng, vì THIÊN CHÚA đã đổ Tình Yêu của Người vào lòng chúng ta, nhờ Thánh Thần mà Người ban cho chúng ta" (Thư gửi tín hữu Roma 5,1-5).

("Annales d'Issoudun", Avril/1994, trang 119-125)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt